

[Brixtofte]

Dér, hvor man siger, at der allerede er sket noget, er jo vedrørende daginstitutionsområdet. Tingene her er allerede blevet virkeliggjort af regeringen selv, idet regeringen jo her pr. 1. august går tilbage til, at man betaler en andel af driftsudgifterne og ikke, som det var hensigten, en andel af socialindkomsten. Så den del af dette forslag, kan man sige, er historisk, og det behøver vi ikke at træde mere i.

Med hensyn til de øvrige ydelser er det jo nok rigtigt, som hr. Erenbjerg fremhæver, at når man går over til at give ydelser uanset indtægt, så kan man også give ydelserne til dem, der måske ikke har så stort et behov. Her er vi inde i et meget stort dilemma, for på den ene side vil vi gerne forbeholde ydelserne til dem, der har behov, men på den anden side kan vi ikke indrette lovgivningen sådan, at alting aftrappes. Hvad bliver det næste? Bliver det også sådan i fremtiden, at når man skal ind og købe en bøj, skal man vise sit socialindkomstkort, og hvis man har en høj socialindkomst, skal man betale en høj kilopris, og hvis man har en lav socialindkomst, skal man betale en lav kilopris? Hvor man skal ende? Hvor meget skal man indtægtsregulere? Hvis man bliver ved med at indtægtsregulere alting, samtidig med at man har en høj marginalsat, kan vi ikke undgå at ende i den situation, som de radikale og mange andre har beskrevet så levende, at det ikke kan betale sig at forøge sin indtægt.

Her er vi altså i et dilemma, og vi må vælge. Man kan ikke fortsætte ad den linje, man er gået ind på, for det fører til et samfund, hvor det ikke kan betale sig at yde en indsats, og er vi først nået dertil, ja, så er hele grundlaget for vores velstand bukket under.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet savler af begejstring, når vi møder et forslag som det her, der siger: betydelig lettelse af indkomstbeskatningen. Ja, det er rigtigt, hvad de konservative her har fat i. Det skal vi først og fremmest have af hensyn til de mennesker, hvis sag hr. Erenbjerg og økonomiministeren talte så varmt, for det er den eneste måde, hvorpå vi overhovedet kan sikre, at de mere end 200.000 arbejdsløse, som hr. Erenbjerg talte om, virkelig kan komme i beskæftigelse. Det

er den eneste måde, hvorpå de mennesker, som er i socialt vanskelige omstændigheder, som er klienter i sundhedsforvaltningen, virkelig kan få hjælp. Den eneste holdbare økonomiske måde at klare de ting på er simpelt hen at få produceret noget mere her i samfundet. Det gør man selvfølgelig ved at lette beskatningen af arbejdskraft, for så er der så uendelig meget mere arbejde, der kan blive udført, så uendelig meget større produktion, der kan blive udført.

Når økonomiministeren talte om, at man skulle reducere overarbejdet og ansætte nogle af de arbejdsløse, så er det lige præcis at gå den forkerte vej, for det bygger på den besynderlige statiske opfattelse af samfundet, at summen af arbejdet er konstant. Vi vil tværtimod ved at følge økonomiministerens anvisninger få endnu flere arbejdsløse. Jo mere vi reducerer overarbejdet, jo flere arbejdsløse får vi, fordi der simpelt hen bliver et fattigere og fattigere samfund, og derfor et samfund, der efterspørger færre og færre til at gå ind i en beskæftigelse.

Specielt kan man efter at have hørt sådan nogle besynderlige økonomiske refleksioner fra den, der beklæder stillingen som regeringens økonomiminister, nok have sine bange anelser, når de konservative et andet sted i deres forslag opfordrer regeringen til at udarbejde forslag, der skal klare det her. Det minder ærlig talt om, at når de konservative havner i helvede – og det gør de – så vil de gå hen til fanden og sige: vil du ikke sørge for kirkebyggeriet fremover, for så får vi nogle gode kirker? Det kan man simpelt hen ikke gøre. De konservative må selv påtage sig besværet med at formulere bestemmelserne for at nå den betydelige lettelse af indkomstbeskatningen, der jo er de lysende ord i dette beslutningsforslag.

Den teknik, de konservative vil benytte, er, at de særligt fremhæver, at man skal mildne progressionen. Nu er det ganske givet sådan i den konjunkturfase, Danmark er i, at enhver formindskelse af indkomstskatten vil føre til stærkt stigende beskæftigelse, og det vil føre til en meget stærk forbedring af vores betalingsbalanceunderskud. Jeg tror nu nok, at man alt taget i betragtning hellere skal bruge de midler, der er til rådighed, til fortrinsvis at forhøje den skattefrie bundgrænse, men det er trods alt et underordnet teknisk problem i denne forbindelse.